

Љубивоје Ршумовић

НИЦАЊЕ – БОЖИЈИ БЛАГОСЛОВ

Беседа на уручењу *Жичке хрисовуље*

Ко је прочитао *Прву књигу Мојсијеву* схватиће ће да је Ницање глагол постанка и опстанка! Бог, први неуморни стваралац, у прапочетку створи небо и земљу, па затим све остало! Створи Човека, мушко и женско, и обавеза их, да му буду помоћници, во вјеки вјеков. Даде им у руке семена, и вештину да сеју и жању, да наставе и унапређују Његово Дело. И још им рече: „Рађајте се и множите се, и напуните земљу, и владајте њом!...” И људи га послушаше. Раскомише се у вери, олако прихватише терет обавезе да владају Божијим делом, чудом Живота. Почели су грешити сумњом у Божији благослов. Искушавали су себе и око себе, гордећи се у покушајима да буду праведнији и моћнији од Најправеднијег и Најмоћнијег, не верујући да:

БОГ ЈЕ ЈЕДАН

Др Владети Јеротићу

Оспораван или слављен Бог је један
Као стоку васељенску људе броји
И клетвама и псовкама изуједан
Он постоји

Њега нема јер са знањем расте сумња
Јер је Један он се као пчела роји
Тамо где је недоступна снага умња
Он постоји

Забрављен па пронађен Бог је један
Као ваздух као вода што нас поји
Савршен а голим оком не сагледан
Он постоји

Шта је Човек ако није божја слика
Бог је један па се зато лако троји
Он је боја Он је строфа Он музика
Он постоји

И Земља је један кликер васионски
Бој се Бога јер се и Бог тебе боји
Само Страх ће да те чува праисконски
Он постоји

Откуд, мени ситноме, храброст да овако беседим о богобојажљивости?

Ако се вратимо пет хиљада година уназад од нашег бројања Времена, и упознамо Критију, Платоновог ујака, он ће нам испричати да „Човеков живот беше некад без реда, ко живот звери. Само сила владаше. Нит беше награде за људе честите, нит казна икаква злочинце стизаше. Тада, мислим, некаква мудрином обдарена глава увиде да измислити треба страх од богова, као ужас онима што тајно снују грех, ил' делом или речју, или мислима”. Отуда је никло моје уверење да ће Човека да сачува само „страх праисконски”! Човек је поверовао у измишљеног Бога, који га је кажњавао болестима и другим несрећама и катастрофама, и почео се понашати уљудније како би Бога умилостивио. У Бога верујући, Човек се трудио да све што ради буде најбоље урађено, да не чини другоме оно што не би волео да други њему чине, да корисним примером васпитава младе људе! На крају, да се захвали Богу који му је показао прави Пут. Тако је Бог створио, и тако ствара и даље васцели земаљски Свет, а Човек му успешно помаже. Али, с' временом се неминовно појавила сумња. Човеку се учинило да је Бог неправедан, почео га псовати и напуштати, и поред упозорења Фјодора Михајловича: „Ако признамо да Бога нема, онда нам је све дозвољено!”

Измишљени Бог, као и сваки други добротвор, изложен је процењивању, које за разлику од прецењивања довлачи сумњу у његово постојање. Човек се упитао: Како Бог, ако постоји, дозвољава да невини страдају?” Изуједан клетвама и псовкама Бог и сам почиње да сумња у себе, што и код њега изазива страх. На крају крајева, ако је Човек божја слика, онда је и Бог слика Човекова, подложна чулним опажањима и уједињена са Човеком у божијој мудрости! Страх тако постаје ујединитељ, главни Створитељ, Демиијург, Платонов „отац свих ствари”.

Глагол НИЦАЊЕ је божански императив, борба непостојећег да постоји, нагон невидљивог да буде виђено! Да ли је семе живота однекуд донео фамозни „велики прасак”, засејао га на новој планети, срећом нашој, да би НИКЛЕ прве ћелије живота? Или се то догодило на неки други начин? Неком моћном Силом, о којој је говорио Никола Тесла, која је уз помоћ Сунца, воде, земље и минерала створила на нашој планети и Рај и Пакао... А нама оставила слободу да богорадимо, али и да уживамо плодове те божије авантуре, али да се држимо посебно заповести „да се рађамо и множимо”, да НИЧЕМО, да бисмо кроз децу постајали бесмртни, и могли владати божјим делом – ЖИВОТОМ! У то име наздравимо:

НАРОДУ СРПСКОМ

Народе нека ти здравица ова
Буде уместо благослова
Што год радио
Деца ти се рађала

И када певао
И када сневао
И када мукама одолевао
Деца ти се рађала

И када патио
И када ратио
И када памтио па вратио
Деца ти се рађала

Није богат ко има волова
Већ кћери и синова
Није силан ко има пушака
Већ колевки

И када љубио
И кад огрубио
И када главу с' рамена губио
Деца ти се рађала

Нек љубав надјача
Нек не буде плача
Осим дечјег

И када учио
И кад се мучио
И када свету тајну докучио
Деца ти се рађала

Силни нек се свађају
Слаби погађају
А теби нек се рађају
И када кадио
И воћке садио
Па и кад се љутио и богорадио
Деца ти се рађала

А даће Бог
Да никне зоб
Да узри клас
Па да буде и за коње и за нас

И када свеца славио
И када школу правио
И кад се у чуду чудом бавио
Деца ти се рађала
Народе српски

Амин
Даће Бог